

Halász Bálint: Ferenc az akaratos esernyő, Mese (5-11 éveseknek)

Mesélek, csak ne süss! Akaratos vagy, mint Ferenc az esernyő! Nem hallottál róla? Akkor itt az ideje!

Volt egyszer egy Közepesváros. Nem voltak benne toronyházak, se metró, és villamosból is csak egy. A sárga jármű magányosan csilingelt a körúton. Senki nem figyelt rá, de nem csak rá. Az emberek, ha találkoztak, nem mondták, hogy Hello István!, De jó a frizurád, Dóri! Ez alól csak Szépné és Zoltán volt a kivétel. Mindketten a villamos végállomásán dolgoztak. Szépné, házasságából csak a nevét tartotta meg, egyedül élt a fiával, és a város végén, a Táltos utcai általános iskolában tanított, pont ott, ahol Zoltán zenekarának volt a próbaterme. Szépné és Zoltán a villamosra várva szóba elegyedtek. Bármiről szívesen beszélgettek, kivéve az időjárásról! Ugyanis Közepesvárosban mindig esett, fújta a szél, és dermesztő hideg volt.

Így, amikor a villamosmegállóba menet, Zoltán meglátott egy kapualjban egy gazdátlan esernyőt, nagyon megörült. Főleg, mert az egy Felhő Rettentő C, röviden Ferenc volt. De Zoltán nem tudta, hogy Ferencsel nem rendelkezhetett senki. Ezért kötött ki a kapualjban! Ferenc ázson más helyett, még mit nem?! Majd meglátják! Közepesváros polgármestere meg is látta! A polgármester, amikor kiszállt az autójából, hogy átadja a hidat, ami összekötötte Közepesvárost Nagyvárossal, hiába rángatta Ferencet, az nem nyílt ki. Pedig aznap is zuhogott. A polgármester megszégyenülve menekült vissza az autójába. Ahogy a sofőrje beindította a motort és elindultak, Ferenc kinyílt. Az autó kishíján nekiment a villamosnak. A sárga jármű ijedten felberregett, mire a sofőr lefékezett, Ferenc pedig kirepült az ablakon, és a kapualjban landolt.

De Ferenc nem tanult, amikor Zoltán magához vette, megrázta magát, és vízzel borította be a zenészt. Zoltán úgy érkezett meg a megállóba, mintha egy kutya terítette volna le.

- Bernáthe gyíivel találkoztál? - kuncogott Szépné.

- Lett kutyád?! – csillant fel Péter, Szépné kisfiának a szeme.

- Esernyőm! – mutatta fel Zoltán Ferencet – Elférünk alatta mind!

- De jó! – karolt bele Szépné Zoltánba, Péter is közelebb húzódott, mert esni kezdett. Zoltán már nyitotta is az ernyőt. Ferenc az alattuk álló fölé borult, de igazából magába szívta az esőcseppeket, és amikor azok hárman nem számítottak rá, összecsuksódott, eláztatva őket.

– A frizurám! – sikított Szépné, Zoltán már hajította volna ki Ferencet a kukába.

– Ne dobd ki! Ez a legszabadabb esernyő a világon! – kapta ki a kezéből Péter és egyik pocsoltyából a másikba ugrált vele. Ferenc kinyílt és bezáródott. Péter jól mulatott, jókedve átragadt Szépnére és Zoltánra is, végül az egész megálló hahotázott. Még az érkező villamos is vidáman csengetett, sőt a dugóban álló polgármester is kiszállt az autójából és velük nevetett. Aztán elnémultak, mosolyogtak mind, mert kisütött a Nap! Vége! Mi lett a Zoltánnal, Szépnével meg Péterrel? Elmesélem, holnap, ha nem leszel akaratos, mint Ferenc! Igen, ő a leszabadabb! De esernyő, és nem kell holnap iskolába mennie! Jó éjszakát!